

ПРАВО НА ЛІЦЕНЗУВАННЯ У СФЕРІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ БЕЗДОМНИХ ОСІБ ТА БЕЗПРИТУЛЬНИХ ДІТЕЙ

Кожура Людмила Олександрівна, ад'юнкт кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту бездомних осіб та безпритульних дітей не закріплено законодавчо та не практикується публічними органами управління.

Вважаємо за необхідне узаконити процедуру ліцензування громадських організацій, які надають соціальний (адміністративно-правовий захист) бездомним особам та безпритульним дітям. Адже процес поступового перебирання громадськими організаціями частини соціальних функцій, які монополізовані публічними органами управління, є об'єктивним.

Враховавши, що державних матеріальних ресурсів для захисту бездомних осіб та безпритульних дітей недостатньо, потенціал громадських організацій потребує особливого стимулювання та підтримки. Тому публічні органи управління повинні створити законодавче поле, за якого громадська організація, отримавши ліцензію, зможе у повному обсязі забезпечити захист, в тому числі адміністративний, особам, про яких йдеться. Адже сьогодні досить гостро постають питання, по-перше, ефективності виконання державою соціальних завдань, по-друге, мінімізації витрат з одночасним збереженням належного рівня виконання соціальних зобов'язань держави перед бездомними особами та безпритульними дітьми [1].

Видаючи громадським організаціям ліцензії на надання соціальних послуг та здійснюючи тим самим їх фінансову підтримку, публічні органи управління переорієнтуються на їх залучення до реалізації завдань державної (місцевої) політики із делегуванням відповідних ресурсів. Такий підхід закладає Постанова Кабінету Міністрів України від 12 жовтня 2011 р. № 1049 «Про затвердження Порядку проведення конкурсу з визначення програм (проектів, заходів), розроблених громадськими організаціями та творчими спілками, для виконання (реалізації) яких надається фінансова підтримка». Відповідно до Порядку, критерієм отримання підтримки є здатність громадських організацій ефективно вирішувати соціальні проблеми.

Найбільш типовими функціями, які зможе виконувати громадська організація у системі надання адміністративно-правового захисту бездомним особам та безпритульним дітям після отримання ліцензії, є:

безпосереднє адресне надання соціальних послуг бездомним особам та безпритульним дітям;

вивчення потреб осіб, які опинилися на вулиці;

збір та акумулювання інформації про попит на послуги та зміни соціальної ситуації з бездомністю та безпритульністю у тому чи іншому регіоні;

формування місцевих соціальних програм та планування розвитку системи соціальних послуг для бездомних осіб та безпритульних дітей на місцевому рівні;

надання якісних соціальних послуг бездомним та безпритульним та гарантування ефективних місцевих соціальних програм.

Ліцензування громадських організацій, які захищають інтереси бездомних осіб та безпритульних дітей дозволить:

розвантажити публічні органи управління, які займаються адміністративно-правовим захистом бездомних осіб та безпритульних дітей, і не завжди робить це ефективно в силу різноманітних обставин

(недостатність фінансування, проблеми із кадровим забезпеченням, невикористання світового досвіду у вирішенні цих проблем тощо);

-оцінити рівень задоволення населення якістю та асортиментом соціальних послуг, які надаються, оскільки державні установи, які надають соціальний (адміністративно-правовий) захист, вирішуючи фінансові, господарські та адміністративні проблеми, нехтують якістю соціальних послуг;

-охопити захистом максимально можливу кількість бездомних осіб та безпритульних дітей (адже сьогодні такий захист від держави отримують, в основному особи, що перебувають у відповідних державних стаціонарних закладах, а ті, хто живе на вулицях, часто випадають з поля зору компетентних органів управління);

-децентралізувати та демоніполізувати ринок соціальних послуг в регіональному розрізі;

-підвищити рівень участі населення у розв'язанні проблем бездомних осіб та безпритульних дітей;

-напрацювати інноваційні методи вирішення застарілих проблем;

-підвищити ефективність використання та контроль за бюджетними коштами;

-розвивати ринок соціальних послуг з реальною конкуренцією, що підвищить їх якість та доступність;

-зміцнювати сектор громадських організацій, що, в свою чергу, буде сприяти розвитку середнього класу та громадянського суспільства в Україні.

Список використаних джерел:

1.Взаємодія держави та інституцій громадянського суспільства: Роз'яснення Міністерства юстиції України від 3 лютого 2011 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>

ПРАВО ФІЗИЧНИХ ТА ЮРИДИЧНИХ ОСІБ НА ОТРИМАННЯ ДОЗВОЛІВ ЯК ВИДУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ, ЩО НАДАЮТЬСЯ ДЕРЖАВНОЮ ПРИКОРДОННОЮ СЛУЖБЮ УКРАЇНИ

Костін Олег Юрійович, здобувач кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Дозволи важливий елемент адміністративно-правового регулювання, які забезпечують соціальну свободу та активність людини. Вони набувають юридичного характеру з моменту їх закріплення в уповноважених нормах у вигляді суб'єктивних прав та реалізуються у формі використання, що визначає добровільний характер, їх залежність від бажання суб'єкта, якому належить суб'єктивне право. Дозвіл полягає в наданні особі суб'єктивного юридичного права самостійно приймати рішення щодо реалізації передбачених правовими нормами варіантів власної поведінки.

Дозвіл, як правило, дається уповноваженим виконавчим органом державної влади, у порядку, встановленому правовими актами. Нормативно-правовими актами визначено, що Державна прикордонна служба України в особі Адміністрації Державної прикордонної служби України та її органів повинна задовольняти суб'єктивні права як фізичних, так і юридичних осіб у межах визначених законом повноважень та компетенції. Мається на увазі, що фізичні та юридичні особи мають право звернутися до вищезазначених органів з метою отримання дозволу, надання якого входить або до виключної компетенції Державної прикордонної служби України або дана служба є одним з основних суб'єктів, який має право надавати бажану адміністративну послугу.